

DEPLINA PROPRIETATE

și liniștita folosință

27 noiembrie 2000

Cred că am deocheat minunatul scenariu al « Cochiliei », pe care îl transcriu sub dicteul « Bunului Dumnezeu » (*Boje Moi*, cum zice amica noastră Ninocica, pictoriță basarabeancă aproape centenară).

Procesul pentru cealaltă jumătate a apartamentului, ocupată de Ivanciuc-fiul împreună cu familia lui, s-a desfășurat de la început dezastruos. La prima înfățișare, acesta a cerut amânare ca să-și angajeze avocat, la a doua nu s-a prezentat nici el, nici avocatul, dar acțiunea mea a fost respinsă ca inadmisibilă. Motivul invocat a fost că nu se încadrează în Ordonanța de Urgență 40/1999, litigiile privind schimburile dintre proprietari și chiriași trebuie judecate conform dreptului comun (deși aici nu era deloc vorba de schimb, ci de refuzul chiriașului de a primi oferta mea). Mergînd mai departe, la tribunal am fost citată la 2 februarie 2000 la ora 13 (secția 3 civilă, completul 2, dosar 61/2000), ca să constat că procesul se judecase la ora opt, Ivanciuc fiind prezent, deci convocat corect, și dosarul fusese clasat. M-am dus împreună cu avocatul meu la președintele tribunalului, cu citația în mîină, întrebîndu-l dacă așa se procedează la ei, să scoți proprietarul intenționat din joc, și am obținut repunerea pe rol și un nou termen, la 1 martie 2000. Din nou nu s-a prezentat nici Ivanciuc,

nici avocatul lui, dar apelul meu a fost respins ca nefondat, iar motivarea mi-a fost comunicată peste o lună, la 29 martie 2000.

Am început un nou proces, de data asta cu argumente de drept comun. Într-un memoriu pe care l-am trimis oriunde am putut, la Ministerul Justiției, la SRI etc., scriam : « Aceste procese începute pe baza Ordonanței de Urgență durează de un an întreg și riscă să mai dureze cine știe cât. Mi se pare firesc să mă întreb ce rol joacă în aceste amânări orientarea politică sau legăturile vechi între cei care socoteau „lupta de clasă“ mai presus decît dreptatea.

Între timp, familia Ivanciuc locuiește liniștită în casa mea, fără să plătească chirie, găsind mereu noi metode pentru ca situația să dureze la nesfârșit. Soții Ivanciuc, Gheorghe, ofițer SPP, și soția sa, angajată la o bancă particulară, sînt tineri, cu o vîrstă pînă în 40 ani... »

Ceea ce nu scriam în memoriu, dar completa foarte bine tabloul, era că, potrivit actelor pe care le-am găsit ulterior în casă, Vanilia Castilia obținuse din 1993 autorizație de funcționare pentru « desfacere de produse alimentare preambalate, băuturi înbuteliate, cafea, țigări dulciuri preambalate, fructe exotice ». Planul anexat indica prăvălia în camera de la stradă (unde funcționau și jocuri electronice), biroul în camera șoferului și depozitul în garaj, pentru care nu a avut niciodată contract de închiriere !

La 5 aprilie 2000, de ziua de naștere a Undei, notam : « Eu mă aflu iar la judecătorie, e ora două și sînt numărul 51. Șed în ultima bancă și știu că mai am de așteptat. M-am uitat în dosar și am văzut că a fost convocat doar Gheorghe Ivanciuc, nu nevasta și fiica (deși minoră), deci procedura e incompletă. Ori l-a plătit pe poștaș, ori și-a scos hîrtia de la dosar ! Și eu care m-am înbrăcat în taior negru ca să-mi pledez singură cauza (a cîta oară ?). Avocatul Gigi a plecat aseară la Ierusalim cu maică-sa, să se facă hagii. Poate se roagă acolo și pentru dreptatea mea. Afară plouă cu găleata. Sînt sculată dis-de-dimineață și mi-e somn. Ca să nu adorm, mă gîndesc la ceva plăcut, de pildă, la ultima ispravă a lui Sif. Mergînd nu demult cu metroul, a fost impresionat de atmosfera mohorîtă ; pe geamuri nu se vedea decît beznă, nu se auzea decît glasul vatmanului anunțînd stația... A început să se gîndească să învezească pasagerii, cel mai simplu cu muzică de la un post de radio, care și-ar face astfel și reclamă. I-a venit și ideea ca, de Paștele care se apropie, conducătorul trenului să ofere ouă roșii și să ciocnească și el cu călătorii, potrivit unor afișe „Un cadou de la metrou“ ș.a.m.d.

A dat telefon la postul de radio PRO FM tocmai cînd era pe post directorul și i-a spus că are niște proiecte pentru ei. Tipului i-a surîs ideea, i-a dat întîlnire a doua zi, cînd au stat de vorbă amical, și în final i-a propus lui Sif să lucreze pentru ei în timpul liber de la facultate. Imediat după aceea, Sif m-a sunat radios, mîndru că a obținut prima slujbă de unul singur, fără ca șeful s-o cunoască pe vreuna dintre rude. Mi-a făcut apoi cel mai mare compliment pe care l-am auzit vreodată : „N-aș fi fost în stare și n-aș fi avut curaj să o fac dacă nu aveam o bunică așa ca tine, care își pledează singură procesele la tribunal.“ »

Sif la 18 ani

Dar să revenim la realitate. Mă aflu în sala de judecată și tocmai se dispută un caz tipic : chiriașii au cumpărat apartamentul de la ICRAL, declarînd că nu știau cui îi aparținea, deși coabitau cu proprietarii în aceeași casă de optsprezece ani !

În fine, îmi vine rîndul, spun despre ce e vorba, pun pe masa judecătorecii ultima decizie și memoriul meu. Judecătoarea tresare : « Procedura e completă ? » Grefiera, ca o păpușică, pune nasul în pămînt și răspunde : « Nu. » Eu sar : « Odată ce citația a fost afișată, a văzut-o și soția, că de copilul minor nu poate fi vorba. De altfel, ele nici nu s-au prezentat vreodată pînă acum ! » Dar judecătoarea, severă : « Așa cere legea. Nu vă pot da cuvîntul în fond. Se amînă pe 17 mai. Nu ne tîrguim. Așa rămîne. » Jos pălăria, Ivanciucul nostru e mare maestru. De nostim, e nostim.

Pe 17 mai, procedura a fost completă (cu prețul unor eforturi supraomenești) și... victorie și glorie : am obținut sentința de evacuare – cu recurs, desigur, pe care Ivanciuc-fiul s-a grăbit să-l înainteze.

Apoi au venit vacanța judecătorească, amînări peste amînări, iar recursul a ajuns să se judece abia la 1 noiembrie 2000. Cu trei zile înainte, m-am dus la arhivă să văd dovezile de primire a citațiilor (eram pățită)... și nu erau nicăieri ! Noroc cu Aneta, care a căutat cu perseverență prin toate actele și le-a găsit sub un morman de dosare străine – oare rătăcite

întîmplător ? Aneta îmi ieșise în cale într-o zi pe coridorul tribunalului, aducîndu-mi aminte că ne cunoșteam de pe cînd era eleva Undei la Liceul de Artă. La insistențele unui unchi avocat, se angajase grefieră și urma Dreptul. Frumoasă și fină, ca pictată de Grigorescu, era o prezență neverosimilă în contextul kafkian al justiției, ca un înger coborît în iad.

Ivanciuc-fiul, contînd probabil pe « pierderea » citațiilor, nici nu a motivat și nici nu a timbrat propriul său apel, puțînd să susțină că nu a cunoscut termenul și nici nu s-a prezentat la proces.

Așadar s-a încheiat și cu el. Urmează evacuarea, altă distracție.

Pentru a o începe, trebuia însă ca dosarul de evacuare să se întoarcă la locul de plecare, la judecătoria sectorului 1, în tribunalul mare, iar drumul a durat exact două luni, avînd în vedere că trebuia doar să traverseze strada de la TMB, care e peste drum. La 20 decembrie, cînd m-am interesat de soarta lui, sosise, dar era la înregistrare și « nu se știe, mai întrebăți peste vreo zece zile... ».

Ca englezul care, pe punctul de a fi mîncat de canibali, cere să i se dea o palmă ca să se înfurie, am întrebat – « Cine e mai mare în casa asta ? » (așa m-a învățat tata să fac) și m-am dus la președintele judecătoriei, care, culmea, avea chiar atunci audiențe, iar la ușa lui era o coadă doar de vreo douăzeci de persoane. Am scos din geantă cartea *Cinematograful, acest necunoscut* de D.I. Suchianu, mi-am pus ochelarii și m-am delectat pînă m-am pomenit în ușă. Președintele, auzind că nu vreau decît să grăbesc mersul dosarului, a devenit foarte amabil și a telefonat la arhivă să se caute dosarul : « – Veniți mîine. » A doua zi eram la secretara lui, care m-a trimis la arhivă cu mesajul ca Robert să-i telefoneze situația (în loc să-l întrebe ea direct !).

În sala pentru public nu te puteai înțelege cu nimeni. Am intrat pe ușa pe care scria « Strict interzis », am întrebat cine e Robert și i-am transmis mesajul. În două minute a venit cu dosarul de la registratură și, cum trebuia legalizat, l-a întins polițistului care păzea coada la judecătorul de serviciu, apoi s-a făcut nevăzut, lăsîndu-mă cu cererea în mîină. Fluturînd-o și vociferînd, am despicat lumea și, pînă să se dezmeticească polițistul, eram în birou.

Acolo mă aștepta o muiere mică și furibundă, care credea că am reclamat-o pentru întîrziere. I-am împins peste dosar o tabletă de ciocolată și sonorul s-a întrerupt brusc. Am profitat de timpul cît lipea și ștampila ea timbrele ca să dau la semnat și cererea ca ambele evacuări să se petreacă deodată.

Am coborât apoi la subsol, unde – minune mare ! – evacuatorul, Don Pedro, era la birou, și adjuncta lui s-a apucat să-mi întocmească și al doilea dosar. Am pus-o în viteză cu pachete de cafea și napolitane, așa că am stat apoi de vorbă prietenește, mi-a explicat ce urmează și i-am dat 50 000 de lei ca să trimită prin curier lui Ivanciuc notificarea să părăsească de bunăvoie casa în zece zile.

Miercuri, 17 ianuarie 2001

Hai iar la tribunal, să-mi fac norma. M-am întîlnit cu avocatul Gigi, la fel de elegant, de astă dată într-un *demi* lung, bej, și ne-am dus la președintele judecătoreiei. Amîndoi au căzut de acord că prezența SRI la evacuare e o absurditate, nefiind prevăzută de nici o lege. Președintele e de o docilitate bizară, e de aceeași părere cu toată lumea. Apoi am coborât la evacuator, căruia Gigi i-a debitat victorios părerea lui de avocat, întărită de cea a președintelui. Don Pedro s-a uitat la el pe sub sprîncenele negre și a zîmbit îngăduitor : « Președintele e tînăr, nu știe. Este o hotărîre a ministerelor Justiției și Apărării care funcționează de zeci de ani. Lăsați că asta rezolv eu, am mai evacuat eu chiar și colonei. »

Acasă am întocmit însă un nou memoriu și o cerere, iar Unda a promis că le duce personal la SRI.

Miercuri, 24 ianuarie 2001

Azi au venit studenții de la anul III la mine și, așezați în jurul mesei lungi din hol, tocmai mă ascultau vorbind despre impresionism, cînd sună telefonul. O voce joasă, cu inflexiuni de porumbel, se prezintă : « Aici Mircea Ghiordunescu, de la Serviciul Român de Informații » (fără să precizeze că e „șeful cel mare“). Am citit cererea dumneavoastră, foarte îndreptățită, și vreau să încep prin a vă cere scuze pentru necazul pricinuit de un angajat al nostru. » M-am așezat pe scaun.

— Nu mă așteptam la așa ceva. Vă rog să credeți că apreciez foarte mult modul în care vă exprimați !

— Vă rog numai să-mi acordați un răgaz de zece zile ca să soluționez problema.

— Se poate și două săptămîni.

— În ceea ce privește prezența noastră acolo, nu cred că va fi necesară.

— Executorul judecătoresc ține foarte mult să vă solicite.

— În cazul ăsta, vă rog să notați numărul meu de telefon și să mă anunțați cu o zi înainte, și voi avea grijă să vină cineva.

Și a încheiat cu un nou șir de scuze.